

[Boligministeren.]

der er at læse mellem overskriften og denne signatur, skal man springe over; der er nemlig ingen grund til, når man skal læse adskillige aviser hver dag, at spille tiden på, hvad en journalist, der ofte tager fejl, skriver, slet ikke når jeg på forhånd ved, at han næsten systematisk tager fejl, og det formoder jeg også han har gjort i dette tilfælde. Bevares, jeg vil også forbeholde mig at tage fejl, men jeg vil helst ikke gentage det alt for ofte. Men uanset, hvad jeg her har sagt, skal dette blad og denne journalist være velkommen hos mig for at hindre nye fejltagelser, hvis man da har interesse i så henseende.

Et andet eksempel på uhyrligheder vil jeg ikke undlade at nævne ved denne lejlighed. Jeg tænker her på en skrivelse, der blev udsendt til pressen af noget, der kalder sig for Bygge-Societetet for Danmark, og som fik en særlig præsentation gennem et interview i Information. Efter at have fremført en række grundløse postuler slutter man med følgende — det er et citat fra en skrivelse af 3. februar 1961 — som jeg beder om formandens tilladelse til at citere:

„Bygge-Societetets forretningsudvalg mener endvidere at have konstateret, at igangsættelsesstoppet i vid udstrækning er blevet udnyttet administrativt til ved meddelelse af dispensationer at begunstige bestemte bygherrer ud fra hensyn, der ikke kan betegnes som saglige, men synes udelukkende at være politisk betoned.“

At man så efter denne salut i samme skrivelse betegner mig som den højtærede boligminister, er næsten for meget. Jeg har ikke taget denne henvendelse alvorligt, men på den anden side har jeg ikke villet imødegå den; jeg ville nemlig derved have udsat mig for, at boligsekskaberne ville sige: nok vidste vi, at vi var forfordelt, men at det var så galt, det havde vi alligevel ikke troet. Nu lader det sig imidlertid ikke skjule længere.

I Den økonomiske Årsoversigt, der blev omdelt for nogle dage siden, vil de ærede medlemmer på side 55 finde en oversigt, hvoraf det fremgår, at ca. 17 800 lejligheder er frigivet i de tre regulerede områder, altså på grundlag af dispensationer eller

generelle igangsættelsestilladelser, siden den 27. februar 1960. Heraf er kun ca. 4 000 påregnet at gå i gang efter 1. januar 1961. Men i spalten forud kan man læse, at der i de regulerede områder er givet støttetilsagn til 1 650 lejligheder, d. v. s. i de samme områder, hvor der er frigivet i alt 17 800. De 1 650 vil i indeværende kvartal blive forøget med nogle få hundrede, men det vil ikke medføre, at det støttede byggeri her vil komme til at overstige ca. 10 pct., mens resten, de 90 pct., er gået til privat byggeri. Mon ikke de tal, jeg her har nævnt, taler mod påstanden om misbrug af en beføjelse, der kunne have været anvendt i det sociale byggeris favør?

Her har vi forklaringen på, at regeringen har den opfattelse, at denne forfordeling, som disse tal er udtryk for, ikke kan blive ved. Men mon de faktiske forhold ikke giver mig berettiget anledning til fremtidig ikke at tage henvendelser af denne art særlig alvorligt? Som jeg har sagt til et dagblad i denne forbindelse: havde man haft bare en lille smule ret, så skulle denne skrivelse ikke have været sendt til mig, men til ombudsmanden.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed komme yderligere ind på de problemer, der har været fremme. De kan hver for sig give anledning til forhandling og videre uddybning i det kommende udvalg, hvor jeg tilsiger min medvirken til en saglig forhandling.

Axel Ivan Pedersen: Det skal ikke nægtes, at man måtte blive noget forbavset over at høre de ærede ordførere for det konservative folkeparti og venstre. Jeg skal i denne forbindelse se bort fra ordføreren for de uafhængige, der jo førte en agitation, i hvilken man stillede sagen fuldstændig på hovedet — eller også var det udtryk for, at han slet ikke havde forstået hele problemstillingen — idet han fremstillede det på den måde, at det skulle være i ungdommens interesse, at den udvikling, som vi er inde i, skulle fortsætte. Men de to oppositionsordførere førte en tale, som ikke havde megen relation til det foreliggende lovforslag, det var i virkeligheden i høj grad fjernt derfra; og de gik heller ikke, hvad jeg i og for sig var meget ked af, ind i en realitetsforhandling om de spørgsmål, der knytter sig henholdsvis til det sociale byggeri og